

lig Underjøgelse. Det forekommer mig endvidere, at naar en saadan omhyggelig Underjøgelse blev foretaget, var det egentlig alt, hvad der var nødvendigt, og der var ikke Grund til at udlevere det paagældende Medlem til Rettergang. — Ser jeg dernæst hen til det Sprog, det ærede Medlem har ført, da han rejste disse Beskyldninger, hvorvidt det kan siges, at han har talt med personlig Bitterhed, i usømmelig Form o. s. v., kan jeg slet ikke skønne, at der fra den Side set er Grund til, at dette høje Ting skulde udlevere den vedkommende. Han er f. Eks. slet ikke kommen i Kollision med Formandens Klokke. Det er jo bitterligt for os alle sammen, at Tinget paa en vis Maade selv holder Jurisdiktion over sine Medlemmer. Valder der utilbørlige Ord i Salen, vil Tinget selv gennem sin Formand paatale dem; men det ærede Medlem er, som sagt, ikke kommen i Kollision med Formandens Klokke. Den højtærede Formand har endogaa — Side 1286 i Landstingsstænden — udtalt, at han opfatter det ærede Medlems Ord som en Kritik over den almindelige administrative Ordning og ikke af nogen enkelt Person. Den højtærede Formand har altsaa ikke opfattet det som en utilbørlig personlig Kritik. Saa fra den Side set, finder jeg heller ikke, at der er Grund til at give Samthkke til, at der rejsses Tiltale mod det ærede Medlem, og ogsaa af de Grunde, jeg formaar at opstille i det foreliggende Tilfælde, maatte jeg derfor absolut stemme nej. — Men da det ærede 5te Medlem for 2den Kreds selv forlanger, selv i en Skrivelse udtrykkelig beder Tinget om at give det forlangte Samthkke og beder om det ubetinget, har jeg fundet det rigtigt alligevel i det foreliggende Tilfælde at slutte mig til det øvrige Udvalg, saa Udvalget enstemmig er enig i, at Samthkket i det foreliggende Tilfælde gives. Jeg kan nemlig ikke gaa ud fra, at der skulde foreligge nogen overilet Beslutning fra det ærede Medlems Side ved at tilstille Formanden en saadan Skrivelse. Han har tidligere meget bestemt, forekommer det mig endogaa, under Forhandlingerne betonet — jeg har da i det mindste faaet det bestemte Indtryk — at det var ham om at gøre at saa denne Sag grundigt underjagt og ret eftertrykkelig underjagt ogaa ad Rettens Vej. Det forekommer mig, at jeg har Ret, naar jeg siger, at adskillige Udtalelser af det ærede Medlem, som tidligere ere faldne her i Salen, gaa bestemt i den Retning. Altsaa, af Hensyn til det ærede Medlems eget udtrykkelige Forlangende har ogsaa jeg fundet det rigtigt, at Samthkket i det givne

Tilfælde tilstaaes. — Der er dem, som ville sige, og med ikke ringe Ret, at man ikke skulde ænse det ærede Medlems Forlangende i saa Henseende, man skulde alligevel af Hensyn til Fremtiden og af Hensyn til Faren for at skabe en gældende Præcedens sætte sig imod, at et saadant Samthkke blev givet. I den ærede Ordførers Udtalelser skønner jeg imidlertid, at der ligger en udtrykkelig Udtalelse af, at herigennem skabes intet som helst Præcedens med Hensyn til Fremtiden i lignende Tilfælde, da denne Opfattelse af et saadant Spørgsmaal slet ikke har været drøftet og heller ikke ligget for, og derfor vil jeg, for saa vidt man skulde ville drage en Slutning af, hvad her sker med Hensyn til Fremtiden, for mit Vedkommende tage et bestemt Forbehold. — Altsaa, i al Almindelighed vil jeg finde det rigtigt, at Formandens Klokke er tilstrækkelig til at overholde Orden og god Tone her i Tinget, at man ikke behøver at gribe til yderligere Foranstaltninger, og at det i al Almindelighed vilde være urigtigt at give Samthkke til, at der rejsses Tiltale mod noget af Tingets Medlemmer, fordi det paagældende Medlem har følt det som sin Pligt at kritisere Statsinstitutioner eller Foranstaltninger ifølge det Kald, der paahviler ham.

Jeg skal slutte med at sige, at uagtet jeg altsaa er enig med det øvrige Forretningsudvalg i at indstille, at Samthkket gives, skal jeg dog ikke tage mig det nær, om adskillige af mine Meningsfæller eller af dem, der i øvrigt tage Hensyn til mine Ord, ikke følge mig i dette Stykke. Jeg retter ikke nogen indtrængende Opfordring til det høje Ting i saa Henseende, og hvis altsaa andre af dem, der ellers pleje at følge mig, maatte have en anden Mening end den, jeg har gjort gældende, tager jeg den Ting med stor Ro.

Chr. Nielsen: Efter at jeg har hørt den ærede Ordfører for Udvalget (P. G. C. Jensen) og efter den lange Motivering, som det ærede Medlem (Madsen-Mogdal) nu har givet af sin Indstilling, er der ikke stort Haab om, at det kan nytte, at jeg henvender et Par Ord til det høje Ting. Men det staar saaledes for mig, at der herved skabes et Præcedens, som dette høje Ting vanskeligt i Fremtiden vil komme fra. Jeg kan derfor ikke andet end fraraade at vedtage denne Indstilling om at udlevere det ærede Medlem. Det, at det ærede Medlem selv har begæret sig udleveret, mener jeg ikke, skal være afgørende for dette høje Ting. Dette høje Ting maa selv skønne om, hvorvidt man skal udlevere en Mand eller ikke. Bilde